

CAPITOLUL UNU

FULGERUL

Într-o zi, bătrânul domn Pandolfo, care nu se simțise deloc bine în ultima vreme, hotărî că era timpul să construiască o sperietoare de ciori. Păsările erau foarte supărătoare. Că veni vorba, și reumatismul său era supărător, la fel și soldații, și vremea de afară și verii săi. Totul devenise puțin cam prea mult pentru el. Până și bătrânul lui corb zburase departe de-acolo.

Nu putea să facă nimic în legătură cu reumatismul, sau cu soldații, ori cu vremea sau cu verii lui, care erau cea mai mare problemă dintre toate. Erau un întreg clan, Buffaloni pe numele lor, și voiau să pună mâna pe pământul lui, apoi să devieze cursul tuturor izvoarelor și râurilor, să sece toate fântânile și să înființeze o fabrică de ierbicide, insecticide și otrăvuri pentru şobolani.

Toate problemele astea erau prea mari pentru ca bătrânul domn Pandolfo să le facă față, dar se gândi că ar putea să rezolve ceva măcar în privința păsărilor. Așa că se apucă și construiește o sperietoare arătoasă, cu capul făcut dintr-un nap mare și solid, iar șira spinării dintr-o coadă țepănată de mătură, o îmbrăcătură într-un costum vechi din tweed, apoi o îndesă bine cu paie. După aceea vârful înăuntru îl ei o scrisorică pe care o înveli, pentru siguranță, într-o bucată de pânză impermeabilă.

— Așa, spuse el. Acum, să nu uiți ce misiune ai de îndeplinit și nici locurile din care te tragi. Să fii bine crescut și viteaz, să fii cinstit și bun la suflet. și îți urez tot norocul din lume.

Priponi sperietoarea în mijlocul lanului de grâu, după care se duse acasă să se întindă puțin, pentru că nu se simțea deloc bine.

În noaptea aceea, un alt fermier veni și fură sperietoarea, fiind prea leneș să construiască el însuși una. Iar altcineva veni și o fură din nou în noaptea următoare.

Astfel, încetul cu încetul, sperietoarea se îndepărta de locul în care fusese construită, devenind din ce în ce mai zdrențuită și mai destrămată până când nu mai arăta nici pe departe la fel de vioale ca atunci când domnul Pandolfo o construise. Se opri în mijlocul unui câmp noroios și rămase acolo.

Dar într-o noapte veni o furtună cu tunete și fulgere. Era una foarte violentă și toți locuitorii din district tremurau și dârdâiau când tunetele bubuiau ca

Sperietorul

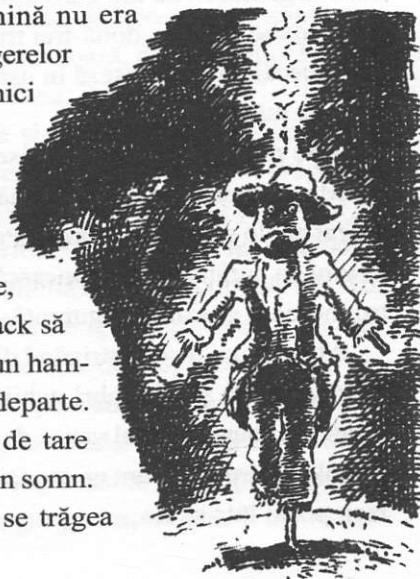
niște lovitură de tun, iar fulgerele brăzdau cerul. Sperietoarea rămase neclintită în bătaia vântului și a ploii, fără să-i pese.

Și la fel poate că ar fi rămas și în continuare dacă nu s-ar fi petrecut unul dintre acele lucruri care au o sansă la un milion să se întâpte, ca atunci când tragedia lui câștigător la loterie. Toți atomii și moleculele și particulele elementare din care era alcătuită se aşezără exact în acea poziție în care s-ar fi putut însuflare sub lovitura unui trăsnet, ceea ce s-a și întâmplat, pe la ora două noaptea, fulgerul scurgându-se și urând prin nap, apoi în jos prin coada de mătură, până în noroi.

Sperietorul clipi din ochi surprins și privi în jur. Nu erau prea multe de văzut, doar un câmp de noroi, și nici cine știe ce lumină nu era în afara de cea a fulgerelor. Totuși, nu se vedea nici o pasare prin preajmă.

— Excelent, zise Sperietorul.

Întâmplarea face ca, în aceeași noapte, un băiețel pe nume Jack să se adăpostească într-un hambar aflat nu foarte departe. Tunetul se auzi atât de tare încât îl făcu să sară din somn. La început crezu că se trăgea

cu tunul și se ridică în capul oaselor, îngrozit și cu ochii larg deschiși. Nu știa să existe nimic mai rău decât soldații și armele; dacă nu ar fi fost soldații, ar mai fi avut încă o familie, o casă și un pat în care să doarmă.

Dar cum stătea acolo cu inima bătând să-i spargă pieptul, auzi răpăiala ploii pe acoperiș și înțelesе că bubuitura pe care o auzise fusese doar un tunet și nu un foc de armă. Răsuflă ușurat și se culcă din nou, tremurând și strănutând, răsucindu-se o dată și încă o dată în fân ca să se încălzească, până când în cele din urmă adormi. Până dimineață furtuna se terminase, iar cerul era senin și albastru. Jack se trezi din nou simțind că îi este mai frig ca niciodată și la fel de foame. Știa însă cum să găsească de-ale gurii aşa că în scurt timp adună ceva boabe de grâu, două-trei frunze de nap și un morcov fleșcăit, apoi se aşeză în ușa hambarului, la soare, ca să le mănânce.

— Se putea și mai rău, își zise el.

Mâncă foarte încet ca să îl țină mai mult, apoi rămase așezat acolo să se încălzească. Probabil că cineva avea să vină în curând și să-l gonească din acel loc, dar pentru moment se afla în siguranță.

Atunci auzi o voce strigând dinspre câmpie. Curios, Jack se ridică și își umbri ochii cu palma ca să poată vedea mai bine. Tipătul venea de undeva din câmpul de dincolo de drum și, cum nu avea nimic mai bun de făcut, Jack porni într-acolo.

Strigătele veneau de la o sperietoare de ciori, așezată în mijlocul celui mai noroios câmp din zonă, care își agita brațele cu frenzie și tipă ascuțit, înclinându-se într-un unghi destul de periculos.

— Ajutor! tipă sperietoarea. Vino și ajută-mă!

— Cred că iau razna, își spuse Jack. Totuși, sărmana arătare... o să merg să o ajut oricum. Pare mai razna decât mă simt eu.

• Așa că păși pe terenul mocirlos și se căzni să înainteze către centru, unde se afla Sperietorul.

Ca să spunem adevărul, Jack se simțea puțin cam nervos, pentru că nu se întâmplă în fiecare zi să dai peste o sperietoare de ciori care îți vorbește.

— Ia spune-mi, tinere, zise Sperietorul imediat ce Jack se apropiе îndeajuns ca să îl poată auzi, sunt ceva păsări prin preajmă? Vreo cioară, de exemplu? Nu pot să văd nimic în spatele meu. Se ascund?

Vocea îi era sonoră și pătrunzătoare. Capul îi era făcut dintr-un nap imens și noduros, cu o crăpătură largă ce-i ținea loc de gură, un lăstar lung și subțire pe post de nas și două pietricele strălucitoare în locul ochilor. Purta o pălărie zdrențuită de paie, acum pârlită rău, o eșarfă din lână năclăită de apă, o jachetă veche din tweed plină de găuri, iar cozile de greblă ce îi țineau loc de brațe se terminau la capete cu două mănuși umplute cu paie, una din piele, iar cealaltă din lână. Purta de asemenea și o pereche de pantaloni jerpeliti, dar pentru că nu avea decât un singur picior, un crac îi atârna gol

într-o parte. Toate hainele îi erau de culoarea mocirlei. Jack se scăpină în cap și privi de jur-împrejur.

– Nu, spuse el, nu-s ciori pe nicăieri. Nu e nici o pasăre.

– Asta înseamnă o treabă bine făcută, zise Sperietorul. Acum aş vrea să merg mai departe, dar am nevoie de încă un picior. Îți-aș fi foarte îndatorat dacă te-ai duce să-mi găsești unul. Să fie exact ca asta, doar că opusul lui, a adăugat el, după care își suflecă grațios pantalonii și îi arătă un băț viguros bine înfipt în pământ.

– În regulă, spuse Jack. Pot să fac asta.

Porni către pădurea de la marginea câmpului și se cățără prin lăstăriș căutând bățul potrivit. Nu peste mult timp, găsi unul și i-l duse Sperietorului.

– Ia să văd, spuse Sperietorul. Ține-l aşa pe lângă mine. Asta-i. Acum fă-l să lunece în sus pe cracul pantalonilor.

Bățul era despicat la unul din capete, de aceea lui Jack nu îi era ușor să îl împingă pe cracul umed și murdar de noroi, dar reuși în cele din urmă și îl trecură fiorii când simți că lemnul se zbate în mâna lui. Îi dădu drumul, iar piciorul cel nou se legăna pe lângă celălalt. Dar imediat ce Sperietorul încercă să se miște, amândouă picioarele i se întepeniră în noroi. Cu cât se zbătea mai tare cu atât mai tare se afunda.

În cele din urmă se opri și se uită la Jack. Era uimitor cât de grăitoare îi erau gura cea spintecată și ochii de piatră.

– Tinere, spuse el, am să îți fac o propunere. Iată-ne aici pe amândoi, tu, un băiat harnic și cinstiț, iar eu, un Sperietor talentat și întreprinzător. Ce-ai spune dacă îți-aș oferi să devii valetul meu personal?

– Care ar fi îndatoririle mele? întrebă Jack.

– Să mă însoțești prin lume și să mă slujești, să speli, să gătești și să te îngrijești de nevoile mele. În schimb nu am altceva să-ți ofer decât glorie și senzații tari. Uneori să ar putea să ne fie foame, dar niciodată n-o să ne lipsească aventura. Ei bine, băieți? Ce zici?

– Vreau, răspunse Jack. Oricum n-am altceva de făcut în afara de flămânzit și nici n-am unde să locuiesc decât în șanțuri și-n hambare părăsite. Așa că aş putea la fel de bine să am o slujbă. Mulțumesc, domnule Sperietor, primesc.

Sperietorul îi întinse mâna, iar Jack i-o scutură călduros.

– Prima însărcinare pe care îți-o dau este să mă scoți din noroiul ăsta, îi ceru el.

Jack smulse picioarele Sperietorului din mocirlă, apoi îl purtă pe brațe până la marginea drumului. Era ușor ca o pană.

– Încotro să o pornim? întrebă Jack.

Priviră în ambele direcții. Într-o parte era o pădure, iar în celalaltă se vedea un sir de dealuri. Nu era țipenie cât vezi cu ochii.

– Într-acolo, zise Sperietorul, arătând către dealuri.

Astfel porniră la drum, având soarele în spate și dealurile cele verzi dinaintea lor.

La o fermă aflată nu departe în urma lor, un avocat îi explica ceva stăpânului casei.

— Numele meu este Cercorelli și sunt specialist în găsitul lucrurilor pe care le caută patronii mei, distinsa și foarte respectată Corporație Buffaloni din orașul Bella Fontana.

Fermierul icni speriat. Era un individ corpulent, roșu la față și leneș căruia îi era frică de avocatul uscătiv și mieros aflat în fața lui, îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

— O, familia Buffaloni! Da, da, domnule Cercorelli, spuse el. Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Orice doriți, numai spuneți-mi!

— Doar un fleac, zise avocatul, care are însă valoare sentimentală pentru clienții mei. E vorba de o sperietoare de ciori. Un văr îndepărtat al președintelui Corporației a construit-o și se pare că a dispărut din locul în care se afla. Clientul meu, domnul Giovanni Buffaloni, este un om inimios, care ține la familia sa, și ar dori să aducă sperietoarea înapoi acasă, ca să cinstească astfel memoria vărului său drag, cel care a construit-o. Avocatul se uită prin niște hârtii, iar fermierul își lărgi gulerul cămașii cu degetul, apoi își înghiți nodul din gât.

— Păi eu, mm..., îngăimă el cu o voce stinsă.